

ROSENIUS SAMLEDE VÆRKER

8.4 – KORSFÆSTET MED KRISTUS (2)

”De, som hører Kristus til, har korsfæstet kødet med dets lidenskaber og begæringer.” Gal. 5,24

(s.57) Vi har tidligere talt om den fare, der for mange Guds børn ligger så snublende nær – faren for at misforstå den frihed, hvortil vi er frigjort, lade den blive en anledning for kødet og forsømme den personlige helliggørelse, hvilket resulterer i en halvhjertet, overfladisk og død kristendom. I den forbindelse så vi, hvor nødvendigt det er med en bestandig og sand helliggørelse. Og det er en meget vigtig side af denne, vi nu skal betragte.

Til en bestandig og sand helliggørelse hører dette med kødets korsfæstelse med. Ja, så vigtigt er det, at man kunne fristes til at sige, at helliggørelsen faktisk ikke er andet end bestandig at korsfæste kødet. Thi der er intet virkelig helligt og godt, som ikke kødet gør modstand imod og er uvilligt til. Derfor må det dødes, for at helliggørelsen kan ske. Kødet begærer – på ethvert punkt – imod ånden, og ånden mod kødet. Med det samme et menneske bliver frelst, får det også et helt nyt hjerte – et nyt sind, som *”glæder sig over Guds lov”* [Rom. 7,22]. Det får afsky for synd og kærlighed til alt, hvad der er Gud til behag. Et helt nyt liv med nye interesser og nye gøremål begynder. Men længe varer det ikke, før dette samme menneske mærker en trist og i høj grad betænkelig træghed til alt det, der før faldt så let. Snart dukker også fristelser

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helliggørelsen og vor natur

Kapitel 4: Korsfæstet med Kristus (2)

op, og (s.58) lysten, så til den ene og så til den anden synd, gør sig gældende. Det er kødet, der strider mod ånden, og nu er det tiden til, at enten må kødet dødes af ånden, eller også vil det nye åndelige liv blive dødet af kødet.

Vi vil som udgangspunkt læse nogle steder fra Skriften, som belyser det emne, vi har for os.

”De, som hører Kristus til, har korsfæstet kødet med dets lidenskaber og begæringer.” [Gal. 5,24]. *”Ved I ikke, at alle vi, som blev døbt til Kristus Jesus, blev døbt til hans død?”* [Rom. 6,3]. *”Er vi sammenvoksede med ham ved en død, der ligner hans, skal vi også være det ved en opstandelse, der ligner hans”* [Rom. 6,5]. *”Vi ved jo, at vort gamle menneske er blevet korsfæstet med ham, for at det syndige legeme skulle miste sin magt, så vi ikke mere skulle trække for synden”* [Rom 6,6]. Og i Rom 8,12-13: *”Altså, brødre, står vi ikke i gæld til kødet, så vi skulle leve efter kødet, thi lever I efter kødet, skal I dø, men døder I ved Ånden legemets gerninger, skal I leve”*.

Af det anførte fremgår, at udtryk som *”kødet”*, *”vort gamle menneske”*, *”det syndige legeme”* alle betegner et og det samme. Men hvad? At det ikke er legemets lemmer som sådan, der menes, er givet. Ej heller er der tale om syndigt begær, som huses deri. Men sagt i få ord: det er alt, hvad vi i kraft af den naturlige fødsel ejer og er. Det er mennesket som helhed med alle legemets og sjælens interesser og evner, med et hjerte, et sind og en vilje, som alt er besmittet af synd. Alt, hvad der er født af kødet, er kød, siger Jesus [Joh. 3,6].

”Så må man vel også,” siger Luther i fortalen til Romerbrevet, *”kalde den kødelig, der uden nåden som grundlag taler store ord og høje, åndelige ting.”*

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helliggørelsen og vor natur

Kapitel 4: Korsfæstet med Kristus (2)

Det samme fremgår (s.59) af de kødets gerninger, som Paulus opregner i Gal. 5,19-21. Der nævner han ting som kiv og misundelse, splittelse, partier. ”*De, som hører Kristus Jesus til, har korsfæstet kødet med dets lidenskaber og begæringer,*” læste vi før [Gal. 5,24]. Af dette ord må vi nødvendigvis drage den slutning, at hvis nogen mener og siger sig at ’tilhøre Kristus’ eller være en kristen, men ikke har korsfæstet kødet – ja, ikke engang har i sinde at korsfæste det – så bedrager han sig selv med en falsk tro og er ingen virkelig kristen. Her stod jo så klart og så afgjort, at de, som hører Kristus til, har korsfæstet kødet. Følgelig kan de, som ikke har korsfæstet kødet, ikke være blandt dem, der tilhører Kristus.

Vel kan der hos dem, som hører Kristus til, være megen svaghed, og det kan være småt nok med at korsfæste kødet. Men der er dog en himmelvid forskel på at stå i et fredeligt og venskabeligt forhold til nogen og så at ligge i bestandig krig med ham, om også man er svag og ofre lider nederlag i kampen. Den, der vil være oprigtig over for sig selv, vil ikke have vanskeligt ved at få klarhed over, om det er fjendtligt eller fredeligt, det forhold, han står i til synden. En sand kristen lever i uvenskab med sig selv. Hans eget kød er hans største plage. Ofte ønsker han sig døden, sukkende med apostlen: ”*Jeg elendige menneske, hvem skal fri mig fra dette dødens legeme?*” [Rom. 7,24]. Og dette er ikke, fordi han ingen kærlighed har til synden, men netop fordi han elsker den så højt – ifølge kødet. Han siger med rette: Jeg elsker synden, men jeg hader min kærlighed til den. Og hvor dette er tilfældet, der korsfæstes dog kødet, om end det kunne ske med betydelig større alvor og flid. Hvor man derimod lever i et fredeligt forhold til synden – enten fuldstændig mangler erkendelse af synd eller også forsvarer (s.60) og undskylder den, finder der følgelig ingen korsfæstelse sted. Endnu

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helliggørelsen og vor natur

Kapitel 4: Korsfæstet med Kristus (2)

klarere lys over dette kan vi få ved nøjere at betragte det billede, apostlen benytter sig af, når han taler om at ”korsfæste kødet”.

En forbryder, der er naglet til korset, er ikke med det samme fuldstændig død. Han kan endnu leve forholdsvis længe og rase i sit hjerte så vildt som nogen sinde, ja, også i ord og i miner give sine følelser luft. Han kan ønske sig løs fra korset, men hænger der dog stadig. Hverken hånd eller fod kan han røre og er således ude af stand til at gøre, hvad han gerne vil, så længe man ikke lader sig overtale til med velberåd hu at lade ham slippe ned fra korset. Dette er vel ikke en fuldbyrdet død, men dog unægtelig dødens nedbrydende kræfter i virksomhed. *”Det syndige legeme skulle miste sin magt,”* stod der [Rom. 6,6].

På samme måde med kødets korsfæstelse. Kødets er ikke med det samme fuldstændig dødt. Ej heller bliver det nogen sinde helligt og godt. Men så meget må Ånden nødvendigvis udrette i dem, der hører Kristus Jesus til, at kødet ikke længere får frihed til at gøre, hvad det vil. Det skal tværtimod tvinges til at gøre og lide, hvad det mindst af alt har lyst til, og således daglig pines og dødes. Dette er at blive korsfæstet. En døds måde, der er forbundet med usigelig lidelse og navnløs angst. Man dør langsomt – lidt efter lidt. På samme måde er det for kødet usigelig bittert bestandig at skulle nægte sig det, man så inderligt ønsker, og skulle pålægge sig selv det, man mindst synes om. Og dette ikke en gang, en dag eller en måned, men dag efter dag, så længe man lever. Dette er i sandhed et kors, hvortil de troendes gamle menneske er fæstet – en lidelse, hvis bitterhed alle de kan bekræfte, som for alvor søger at korsfæste kødet. De kan (s.61) vride og vende sig, så meget de vil, lidelsen undgår de ikke. Og jo flere kræfter, det gamle menneske har i behold, jo mere det kæmper og stritter imod, desto mere må de lide. Thi sker det, at kødet i en ulykkelig stund slipper løs og

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helliggørelsen og vor natur

Kapitel 4: Korsfæstet med Kristus (2)

bliver årsag til et fald, så følges dette kun af tugt i fordoblet mål. Kødet vinder altså i virkeligheden intet derved. For en kristen er et fald i synd den største ulykke, der kan hænde ham. Der er intet, han gruer for som for dette – vel at mærke, så længe Ånden bor og har herredømmet i ham – så længe han i sandhed hører Kristus til. Så længe blot synden er vor største plage, bekræftes – endog om et syndefald – det ord: *”Alle ting samvirker til gode for dem, som elsker Gud.”* [Rom. 8,28]. Luther siger, at når Gud ret vil tugte, bøje og berede vore hjerter, tager han synden og selve Djævelen til hjælp dertil. Kan vi derimod fortsat leve og trives i synd, af hvad art den så er, da bliver ikke kødet korsfæstet og dødet.

Men *”de, som hører Kristus Jesus til, har korsfæstet kødet med dets lidenskaber og begæringer.”* [Gal. 5,24]. I Rom. 6. har Herrens Ånd talt stærke og storslagne ord om det samme. Det hedder der, at *”alle vi, som blev døbt til Kristus Jesus, blev døbt til hans død,”* [Rom. 6,3], at vi er *”sammenvoksede med ham ved en død, der ligner hans,”* [Rom 6,5] og *”den død, han døde, døde han en gang for alle bort fra synden.”* [Rom. 6,10].

”Vort gamle menneske er blevet korsfæstet med ham, for at det syndige legeme skulle miste sin magt, så vi ikke mere skulle trælde for synden.” [Rom. 6,6]. Vi mærker os i særdeleshed dette, at *”vi, som blev døbt til Kristus Jesus, blev døbt til hans død.”* [Rom. 6,3]. Det siger os for det første, at alt, hvad Jesus vandt ved sin død, er vores. Den død, han døde på Golgata for snart 2000 år siden, er ved dåben blevet vores, så helt og fuldt, som havde vi selv været til stede og lidt korsdøden der. [2.Kor. 5,14]. Men det siger os (s.62) tillige, at vi med det samme er indviet til at *”dø bort fra synden”* [Rom. 6,10], forpligtet til straks at sige vort gamle liv i synden farvel, dagligt til at korsfæste kødet og leve for Gud. Og

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helliggørelsen og vor natur

Kapitel 4: Korsfæstet med Kristus (2)

ligesom Kristus dengang gav sig selv til Gud som et eviggyldigt sonoffer, således skal vi nu give os til Gud som et selvfølgerlig og ham velbehageligt takoffer.

”stil jer selv til rådelighed for Gud som dem, der fra døde er blevet levende, og jeres lemmer til rådighed for Gud som retfærdigheds redskaber,” siger Paulus. [Rom. 6,13].

Vi skal gøre det, fordi vi er døbt til Kristus, tror på ham og er iklædt hans retfærdighed. Samme bevæggrund kommer frem i Rom. 6,14: *”Synden skal ikke få herredømme over jer, I er jo ikke under lov, men under nåde.”*

Og i Rom. 6,22: *”I er blevet frigjort fra synden...”* osv. Men måske synes dette dig en alt for ringe bevæggrund til, at du for alvor skulle døde dit kød? Du regner, kan hælde, ikke det for noget særligt, at du er døbt til Kristus, at du er under nåde og ikke under lov, eller at du er blevet frigjort fra synden. Du trives, kan hælde, bedre i syndens tjeneste, da slipper du jo for stadig at fornægte dig selv og følge Kristus til korset. Der er ingen, der tvinger dig til mod din vilje at tjene Kristus. Og kødet har det unægtelig bedre hos synden. Betænk dig vel, siger Jesus, før du indlader dig med mig. At det ikke skal gå dig som den mand, der begyndte at bygge, men ikke på forhånd havde beregnet omkostningerne og derfor ikke kunne fuldføre værket. Synden skaffer kødet meget tilfredsstillelse, det er sandt. Men det ville være uret at fortie dens løn – og *”syndens lød er døden”* [Rom. 6,23]. Synes det os ringe, hvad Kristus har at give, må vi gøre os det modsatte klart. Betænke, hvad følger det vil få ikke at tilhøre Kristus, ikke at være under nåde, men under lov, ikke at være frigjorte fra synden og så sent som i dødens stund stå (s.63) uden nogen til at tale sin sag for Gud. Betænke, hvad det vil sige at være i sine synder, under lovens

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helliggørelsen og vor natur

Kapitel 4: Korsfæstet med Kristus (2)

forbandelse, og på dommens dag få udbetalt syndens løn, som er døden, den evige død i det afgrundsdybe helvede. Det er de vilkår, synden kan byde.

Tænker vi nøjere over dem, så vil vi dog hellere her en liden tid være korsfæstet med Kristus og dø bort fra synden og siden være med ham i paradiset for evigt, end her en liden tid at have vor lyst i synden og siden en evig pine. Så meget mere, som vi allerede her gennem nådens overstrømmende rigdom og Åndens og Ordets forunderlige trøst har vundet så uendelig meget mere, end vi har måtte give afkald på. Men går du endnu i bekymring for, hvordan du skal blive din syndeskyld kvit og få en nådig Gud, så angår dette slet ikke dig. I den stilling, du er, kan du umuligt dø bort fra synden og leve for Gud. Du må først komme igennem til troens frihed og fred. Er du derimod en af disse lykkelige, som ikke blot er døbt til Kristus, men også er blevet vakt og er kommet igennem til tro – som ved med dig selv, at du er frigjort fra synden, og har Åndens vidnesbyrd om, at du har barnekår hos Gud – da må det også være dit inderlige begær at dø sammen med Kristus, at være korsfæstet med ham. Da må du se det som din pligt ikke mere at leve for dig selv, ikke gøre, hvad kødet og tankerne vil, men dag for dag sige *”nej til ugudelighed og verdslige begæringer og leve besindigt og retskaffent og gudfrygtigt i den nuværende verden,”* [Titus 2,12] - ja, leve for ham, som levede og døde for dig. *”Han døde i alle steder,”* siger Paulus *”for at de, der lever, ikke mere skal leve for sig selv, men for ham, som døde og opstod for dem.”* 2.Kor. 5,14-15.

Lige så klart og alvorligt taler apostlen i Rom. 8,12-13, hvor han siger: *”Altså brødre, står vi ikke i gæld til kødet, så vi skulle leve efter kødet, thi lever I efter kødet, skal I dø, men døder I ved ånden legemets gerninger, skal I leve.”* (s.64)

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helliggørelsen og vor natur

Kapitel 4: Korsfæstet med Kristus (2)

Til disse ord vil vi høre en udlægning af Luther. En sådan findes i hans prædiken over epistelen til 8. søndag efter trinitatis, hvor det bl.a. hedder (her gengivet i noget forkortet form): *”I står i gæld – men ikke til kødet. I står i gæld, dvs. jeres kald og stand – som kristne, i hvem Helligånden bor – forpligter jer til også at leve, som ånden giver anvisning på. Dette er ikke noget, I kan gøre eller undlade efter behag. Vil I rose jer af nåden og af ånden, så må I også erkende keres pligt til at leve, ikke efter kødet, som fortsat vil blive i synden, men efter ånden, som gør gældende, at siden I er døbt og fra synden frelste, så må I ufortøvet vende jer bort fra synden og hen til et nyt liv i retfærdighed – og ikke derfra tilbage til synden igen. ”Thi lever I efter kødet, skal I dø.”* Kort og klart og uden omsvøb fælder apostlen her dommen over dem, som lader friheden, de fik gennem nåden, blive en anledning for kødet. Han gør det for at advare dem imod en så skæbnesvanger fejltagelse – at ikke de i stedet for liv og nåde, som de roser sig af, skal nedkalde over sig evig vrede og død. Det er jo lige stik imod sagens natur, vil han sige, at I, når I en gang er blevet frelst og er friet fra den evige død, herefter skulle leve efter kødet. Hvis I tror at kunne gøre det og endda beholde livet i Gud, tager I fejl. Da hører I døden til og er fordømt til helvede. Dem, som vil blive i deres synder, gavner Kristi død så sandelig ikke. Thi Kristus døde kun for at frelse dem fra synden, som virkelig ønsker at frelses derfra, men ikke kan frelse sig selv. *”Men døder I ved ånden legemets gerninger, skal I leve.”* Paulus erkender med disse ord, at også de kristne har et kød, (s.65) som må dødes. Alle mulige fristelser rører sig derinde og hidser til det, han her kalder legemets gerninger: *vantro og tvivl f.eks., ligegyldighed og sløvhed over for ordet og bønner, utålmodighed i lidelsen, vrede, hævnlyst og had, misundelse mod*

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helliggørelsen og vor natur

Kapitel 4: Korsfæstet med Kristus (2)

næsten, gerrighed, utugt m.m. Hang til alt dette har vi i kød og blod, og den, som ikke vogter sig for det og værger sig imod det, ja, som Paulus her siger: døder legemets gerninger, vil uvægerlig blive overlistet og overmandet deraf. Den, som ved ånden døder legemets gerninger, erkender for sig selv sin synd og sin svaghed. Når de syndige lyster begynder at røre på sig, er han straks opmærksom derpå, husker, hvad der står i Guds ord, og vinder styrke ved troen på syndernes forladelse. Han byder således synden modstand derved, at han ikke samtykker i den eller lader den komme til udbrud. Det er heri, forskellen ligger mellem de sande kristne og dem, som hverken har tro eller ånd. Om end de troende lige så vel som de andre har kødets syndige lyster i sig, så lever de dog stadig i omvendelse og guds frygt og troen på syndernes forladelse for Kristi skyld. Den svaghed, de fremdeles lider under, er hverken dødelig eller fordømmelig, således som den er det for dem, der på trods af deres samvittighed med vilje og forsæt lader lysterne råde. Derfor er det, at Paulus påmindet de troende om at betænke både, hvad de har fået, og hvortil de har fået det: at når de har modtaget syndernes forladelse og Helligånden, så bør de ikke lade disse gaver glide sig afhænde igen, men benytte sig af dem til kamp imod kødets syndige lyster. De skal prise sig lykkelige over at have modtaget Ånden, eftersom dette er ensbetydende med hjælp og kraft til at stå synden imod, hvilket de, som er uden tro, ikke er i besiddelse af. ”Alle, som drives af Guds Ånd, er Guds børn,” siger Paulus videre. Han havde, ligesom vi, med to slags kristne at gøre: (s.66) Sande og falske. De falske skal bedømmes, ikke efter deres ord, men efter deres gerninger. At rose sig af evangeliet, af Gud og af Kristus og af Ånden, er let nok. Men om du roser dig med rette, vil vise sig deraf, om Ånden virker så kraftigt i dit hjerte, at det

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helliggørelsen og vor natur

Kapitel 4: Korsfæstet med Kristus (2)

svækker og døder synden derinde og er den drivende kraft i alt, hvad du gør. Thi hvor Ånden er, er han aldrig passiv eller uden kraft. Han har magt over mennesket, og mennesket lyder og følger ham. Den, som drives af Guds Ånd, har et hjerte, som gerne hører Guds ord og tror på Guds nåde og syndernes forladelse i Kristus. Han vidner i ord og i gerning om denne sin tro: søger Guds ære frem for alt, vogter sig for at blive til anstød for nogen og udviser i omgangen med sine medmennesker tjenstvillighed, mildhed, tålmodighed osv. Og sker det, han bliver overlistet af synden og falder, så bliver han det ikke i synden, men rejser sig igen og gør bod.” Så langt Luther.

Vi har nu set, hvad der er forudsætningen for kødets korsfæstelse, nemlig at være i Kristus, kraften til kødets korsfæstelse, nemlig Ånden, som er glæde og liv, kærlighed og lyst til alt, hvad Gud kræver af os, tiden for kødets korsfæstelse, nemlig lige fra den stund, vi fik livet i Gud, og til den dag, vor forløsning finder sted. Vi har også set, hvordan det går til at korsfæste kødet. Nu mangler bare et: nemlig at praktisere det. ”Når I ved dette, er I salige, om I gør det,” siger Jesus [Joh. 13,17]. Anledninger til at korsfæste kødet er altid for hånden. Fristes du ikke til synd af grovere art, så er der dog altid i dit hjerte en dybt rodfæstet egenvilje og æresyge, som bestandig må dødes. Dette finere, indre fordærv forbliver lettere upåagtet end det ydre og grovere. Alligevel er det kilden til alt ondt og kræver derfor en ganske særlig opmærksomhed. Hvad du selv synes, hvad du selv er, og hvad der behager dig selv, er det første, du må betragte med mistænksomhed, prøve efter (s.67) Guds ord og døde ved Guds Ånd. Siden må du på alle andre områder gøre det samme. Der bliver nok at tage fat på. Bestandig er der noget, der – ofte under bitre lidelser – må dødes. ”Hvor

Rosenius Samlede Værker

Bind VIII – Helliggørelsen og vor natur

Kapitel 4: Korsfæstet med Kristus (2)

højt må ikke det menneske skattes,” siger Luther, ”som ikke følger sine lyster, men med en stærk tro og under megen lidelse står dem imod.”

Ja, hvor må det ikke fryde både Gud og hans engle og alle troende kristne at se, når f.eks. et ungt menneske, hvis sind stod til verden og dens fornøjelser, nu for Kristi skyld forsager det hele. Eller når et barn, som af naturen var stivsindet og egenrådigt, nu betvinger sig selv og bøjer sin egen vilje ind under Guds og forældrenes. Hvor forunderligt skønt, når en, der havde hang til hovmod og forfængelighed, nu gennem Åndens tugt er blevet fordringsløs og enkel i sin optræden og klædedragt. Ligeså, når en, der havde anlæg for gerrighed, nu for Kristi skyld har slået om og søger de himmelske skatte i stedet. Eller når en, som i modsætning hertil var anlagt for letsind og forsømmelighed i udførelsen af sine jordiske pligter, for Guds viljes og ordnings skyld samvittighedsfuldt og flittigt passer det, han skal. Ja, hvilket herligt syn, når den stolte og vredladne begynder at tugte sig selv og være ydmyg, mild og sagtmodig, og den, der altid disker op med tom og unyttig snak, bliver mere forstandig og får et mere beskedent og behageligt væsen. Se, når et menneske således begynder at gå stik imod sin natur og tager kampen op med sig selv, da er det et vidnesbyrd om, at Ånden bor i dets hjerte. Og de, som således drives af Guds Ånd, de er Guds børn.

Historik:

Indtastet: 7. januar 2007

Korrektur: 24. oktober 2021

RoseniusNet.dk

Side 11 af 11